DOMSTOLENS DOM
AF 26. JUNI 1975 [1]

Ulrich Horst
mod Bundesknappschaft
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht)

Sag 6/75

Sammendrag

Social sikring — vandrende arbejdstagere — Algeriet — pensioner — opgørelse — forsikringsperioder tilbagelagt inden den 19. januar 1965 — medregning
(Rådets forordning nr. 109/65, artikel 16, stk. 2)

For så vidt som erhvervelsen, bevarelsen eller generhvervelsen af retten til ydelserne kræver det, skal de i Algeriet inden den 19. januar 1965 tilbagelagte forsikringsperioder medregnes ved opgørelsen af de i kapitlerne 2 og 3 i forordning nr. 3 nævnte pensioner, selv om forsikringsbegivenhedens indtræden og pensionsbegæringen er senere end denne dato.

I sag 6/75

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af 5. afdeling i Bundessozialgericht (Forbundssocialdomstolen) er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

ULRICH HORST, Hannover-Buchholz,

og

BUNDESKNAPPSCHAFT (Forbundsforsikringskassen for minearbejdere), Bochum,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af kapitlerne 2 og 3 samt artikel 8 i Rådets forordning nr. 3 om vandrende arbejdstageres sociale sikring,

1 — Processprog: Tysk.

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen og A. O'Keeffe (refererende),

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen kan sammenfattes således:

I – Sagfremstilling og retsforhandlingernes forløb

Ved kendelse af 4. december 1974 har 5. afdeling ved Bundessozialgericht anmodet Domstolen om at besvare følgende spørgsmål:

a) Skal pensionstilgodehavender fra bidrag, som en tysker før den 19. januar 1975 i Algeriet har indbetalt til Caisse autonome de retraite et de prévoyance des mines d'Algérie, også medregnes ved pensionsfastsættelsen efter kapitel 2 og 3 i EØF-forordning nr. 3 i de tilfælde, hvor forsikringsbegivenheden og pensionsbegæringen fra forsikringstageren, der nu bor i Forbundsrepublikken Tyskland, først ligger efter dette tidspunkt?

b) Kræver den ligestilling, som er foreskrevet i artikel 8 i EØF-forordning nr. 3, at den i en national lov i en medlemsstat fastsatte medregning og sammenlægning af krav og sociale ydelser for forsikringsperioder tilbagelagt i en del af nævnte stat, der i mellemtiden er blevet selvstændig, også gælder for alle de statsborgere i en anden medlemsstat i Fællesskabet, som er bosiddende i en af de andre medlemsstater?

Kendelsen fra Bundessozialgericht støttes på følgende faktiske omstændigheder:

Sagsøgeren i hovedsagen (herefter kaldet »sagsøgeren«), en tysk ingeniør, født den 14. juni 1908 og med bopæl i Forbundsrepublikken, har den 21. marts 1960 anmodet Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere) i Hannover om at yde ham minearbejderpension (Knappschaftsrente) på grund af manglende evne til at arbejde som minearbej-

der og den 13. januar 1962, for det tilfælde, at nævnte pension ikke blev tilstået ham, om at yde ham minearbejderpension (Bergmannsrente) på grund af en nedsættelse af evnen til at arbejde som minearbejder, som var indtrådt i december 1961.

Den 5. april 1967 anerkendte den nævnte kasse for retten sagsøgerens krav på en minearbejderpension for formindsket arbejdsevne, hvilken blev tilstået ham ved afgørelse af 17. maj 1967 med tilbagevirkende gyldighed til 1. januar 1962.

Derimod har kassen ved beregningen af pensionen nægtet at medregne de forsikringsperioder, som sagsøgeren har tilbagelagt i Algeriet.

Faktisk havde han fra den 1. juli 1960 til den 31. juli 1962 været ansat ved det algierske statslige olieselskab S.N. REPAL, hvis hovedsæde lå i Paris, og havde arbejdet som »pollenolog« i Algeriet indtil udgangen af juli 1962, derpå ved hovedsædet i Paris indtil udgangen af juli 1962. Der var indbetalt pensionsbidrag for ham til »Caisse autonome de retraite et de prévoyance des mines d'Algérie« for perioden 1. juli 1960 til 30. juni 1962.

Den 6. april 1967 anmodede sagsøgeren sagsøgte i hovedsagen (herefter kaldt »sagsøgte«) om ved fastsættelsen af den pension, som skulle ydes ham som tysk forsikringspension, i henhold til forordningerne (EØF) nr. 3 og 4 at medregne de perioder, der var tilbagelagt i Algeriet.

Caisse autonome nationale de la sécurité sociale dans les mines, Paris, som af sagsøgte var blevet anmodet om at medregne de i Algeriet tilbagelagte perioder, afslog dette med den begrundelse, at sagsøgeren ikke tilhørte den personkreds, som omfattedes af den franske lov nr. 64-1330 af 26. december 1964. Derefter afslog sagsøgte ved beslutning af 9. december 1964 at medregne de pågældende forsikringsperioder med den begrundelse, at forordningerne nr. 3 og 4, da Algeriet opnåde uafhængighed den 1. juli 1962, ikke længere skulle finde anvendelse på ham, efter at Algeriet den 19. januar 1965 var slettet af forordningernes anvendelsesområde, at der ikke fandtes nogen bilateral aftale vedrørende social tryghed mellem Forbundsrepublikken og Algeriet, samt at der ikke var indgået nogen aftale om pensionskrav, erhvervet i Algeriet. Sagsøgerens klage af 15. december 1969 — hvorefter de tilbagelagte forsikringsperioder var franske og ikke algierske, og han under alle omstændigheder havde erhvervet pensionsrettigheder indtil den 19. januar 1965 — afvistes af sagsøgte ved afgørelse af 26. januar 1970.

Ved en retssag, som blev anlagt ved Sozialgericht i Hannover, har denne ved kendelse af 3. marts 1971 annulleret sagsøgtes to afgørelser og dømt sagsøgte til at forhøje sagsøgerens pension forholdsvist med de i Algeriet tilbagelagte perioder med den begrundelse, at der var tale om franske forsikringsperioder.

Sagsøgte har på sagsøgerens begæring af 1. april 1970 ved afgørelse af 29. juni 1971 omdannet minearbejderpensionen på grund af formindsket arbejdsevne til en minearbejderpension for total uarbejdsdygtighed, indtruffet i juli 1971, men har imidlertid på ny udeladt perioden 1. juli 1960 til 31. juli 1962.

På grundlag af sagsøgtes appel har Landessozialgericht Niedersachsen ved dom af 27. oktober 1971 annulleret kendelsen fra Sozialgericht, primært af følgende grunde:

- ved forordning nr. 3 er der ikke gennemført en fælles ordning for social sikring, hvorved den ydelsesberettigede får et enhedskrav, men tværtimod er de særlige forsikringsordninger, der skaber særlige krav mod selvstændige institutioner, opretholdt;
- man skal udelukkende medregne de forsikringsperioder, som er tilbagelagt inden forsikringsbegivenhedens indtræden (december 1961);
- da den institution, der har modtaget bidragene, har hjemsted i Algeriet, er

forsikringsperioden ikke fransk. Ganske vist er den dækkede begivenhed indtrådt inden den 18. januar 1965, men retten til en ydelse anerkendtes først efter denne dato;

— den dækkede forsikringsbegivenhed, total uarbejdsdygtighed, indtraf først efter den 18. januar 1965.

Dernæst indgav sagsøgeren »appel« mod denne dom og påberåbte sig den omstændighed, at Caisse autonome de retraite et de prévoyance des mines d'Algérie indtil den 1. juli 1962 var en fransk institution, og hævdede, at den simple udelukkelse af Algeriet fra dækningsområdet for forordningerne (EØF) nr. 3 og 4 alene kunne berøre de forsikringsperioder, som var tilbagelagt i Algeriet efter den 18. januar 1965.

Heroverfor anfører sagsøgte, at artikel 1, litra p) i forordning (EØF) nr. 3 forbyder den at foretage en personlig fortolkning. Bundessozialgericht fremhæver, at indtrædelsen af forsikringsbegivenheden, formindskelse af arbejdsevnen som minearbejder, hidrører fra en periode, hvor Algeriet endnu var en del af Frankrig og følgelig af EØF, mens forsikringsbegivenheden, total uarbejdsdygtighed, og det tilsvarende pensionskrav ikke indtrådte før efter den 19. januar 1965. Domstolens dom af 10. oktober 1973 (Fiege, sag 110/73, Sml. 1973, s. 1001), hvorefter bilag A til forordning nr. 3 i sin oprindelige udformning medfører, at de franske institutioner skal respektere rettigheder, som er erhvervet i Algeriet af en vandrende arbejdstager inden den 19. januar 1965, angiver ikke, om de rettigheder, som er erhvervet inden denne dato, også omfatter potentielle rettigheder.

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er det ifølge Bundessozialgericht ikke længere nødvendigt at besvare det andet. Et bekræftende svar på det andet spørgsmål viser, at den tyske institution skal medregne de algierske bidrag til sagsøgerens fordel, såsnart den franske lovgiver under hensyn til Domstolens dom har udvidet medregningen og sammenlægningen af de rettigheder og sociale ydelser, der følger af forsikringsperioder, som er tilbagelagt i Algeriet, til borgere fra et EØF-land, der har bopæl på en medlemsstats område.

Kendelsen fra 5. afdeling ved Bundessozialgericht blev registreret på Domstolens justitskontor den 22. januar 1975.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har sagsøgte i hovedsagen samt Kommissionen for De europæiske Fællesskaber indgivet skriftlige indlæg.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

a) Kommissionens indlæg

Kommissionen anfører først og fremmest, at sagen alene drejer sig om, hvorvidt de af sagsøgeren i Algeriet tilbagelagte 24 måneder skal medregnes ved en eventuel sammenlægning af forsikringsperioderne.

Spørgsmålene fra Bundessozialgericht angår sagsøgerens pension for total uarbejdsdygtighed, idet beregningen af pensionen for formindsket arbejdsevne ikke rejser noget særligt problem, da indbetalingen af bidragene, forsikringsbegivenhedens indtræden samt indgivelsen af pensionsbegæringen ligger forud for den 19. januar 1965, og da den tilbagelagte forsikringsperiode inden forsikringsbegivenhedens indtræden (december 1961) således bør medregnes ved pensionens beregning.

Selv om Kommissionen ikke skal udtale sig vedrørende sagsøgerens interesse i den begærede konstatering, som alene anerkendes abstrakt af den forelæggende ret, tillader den sig dog at bemærke, at

sammenlægningen af forsikringsperioder ikke længere har nogen genstand allerede af den grund, at opnåelsen af retten til ydelserne allerede er sikret af den nationale lovgivning, uden at der procederes herom.

Vedrørende første spørgsmål

I modsætning til, hvad Bundessozialgericht mener, er spørgsmålet, om de i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder kan eller skal medregnes ved erhvervelsen af ret til ydelser i en anden medlemsstat, forskelligt fra spørgsmålet, om franske institutioner, således som Domstolen fastslog i sag 110/73, skal honorere de rettigheder til ydelser, der følger af nævnte forsikringsperioder. Hvis for eksempel en medlemsstat forlod Fællesskabet og nægtede at honorere vandrende arbejdstageres rettigheder til ydelser, og hvis der derudover ikke fandtes nogen medlemsstat, der påtog sig forpligtelserne for den medlemsstat, der havde forladt Fællesskabet, var medlemsstaterne ikke af den grund fritaget for forpligtelsen til ved sammenlægningen af pensionerne at medregne de forsikringsperioder, der var tilbagelagt i en medlemsstat, som forlod Fællesskabet. I artikel 27 i forordning nr. 3 betinges sammenlægningen af forsikringsperioderne alene af, at den forsikrede har været underkastet lovgivningen i to eller flere medlemsstater. Vedrørende anvendelsesområdet for forordningerne nr. 3 og 4, som det er fastlagt i disses bilag, er navnet Algeriet ved Rådets forordning nr. 109/65 strøget af angivelsen af det franske territorium med gyldighed fra den 19. januar 1965, men uden fortabelse af de rettigheder, som er erhvervet inden den 1. august 1965.

Tre perioder kan således udskilles:
— Perioden indtil den 30. juni 1962: såfremt de forsikringsperioder, som er tilbagelagt i Algeriet inden denne dato, og som er franske forsikringsperioder, tilbagelagt inden for rammerne af fransk lovgivning, er nødvendige for at erhverve ret til en ydelse, som er gyldig over for en anden medlemsstats institution, skal de medregnes automatisk, alene betinget af, at de tilsvarende bidrag er blevet betalt. Tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden eller begæringens indgivelse skal ikke tages i betragtning;
— perioden mellem den 1. juli 1962 og den 18. januar 1965, hvorunder Algeriet, selv om det opnåede uafhængighed og trådte ud af Fællesskabet, stadig omfattedes af det geografiske anvendelsesområde for forordning nr. 3, og dennes bestemmelser stadig anvendtes fuldt ud på borgere fra medlemsstaterne og på Fællesskabets institutioner. Enhver mere restriktiv fortolkning ville skade retssikkerhedsprincippet, og man bør således i betragtning af manglen på overgangsbestemmelser, der for tilfældets skyldt fastsætter undtagelsesforanstaltninger, nå til samme resultat, som for perioden inden den 30. juni 1962;
— perioden fra den 19. januar 1965 til den 31. juli 1965: fra den første dato var Algeriet ikke længere omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 3, men i henhold til den i artikel 16, stk. 2 i forordning nr. 109/65 fastsatte overgangsordning berørtes erhvervede rettigheder først heraf den 1. august 1965.

I henhold til de internationalt anerkendte principper om social sikring, hvorefter rettigheder, der er ved at opstå, ligestilles med rettigheder, som er erhvervet i snæver forstand, hvilket fremgår af artikel 22, stk. 2 i den internationale arbejderkonvention nr. 48 af 1935 om bevarelse af emigranters pensionsrettigheder, og i overensstemmelse med Domstolens praksis (dom af 15. juli 1964, Van Der Veen, sag nr. 100/63, Recueil X, s. 1105) bør man tage i betragtning, at de rettigheder, som er erhvervet i henhold til forordning nr. 109/65, ikke alene angår retsstillinger, hvor der ved forsikringsbegivenhedens indtræden allerede er opstået rettigheder til ydelser, men også krav, der er ved at opstå, og som er affødt af indbetalingen af bidrag og fortjener lige så stor beskyttelse.

Første spørgsmål må således besvares bekræftende, selv om Bundessozialgerichts

opfattelse, at medregningen af de i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder er betinget af, at der findes en ret til en ydelse i forhold til de franske institutioner, anerkendes. Da Domstolen har fastslået, at bilag A til forordning nr. 3 i sin oprindelige udgave forpligter den franske institution til at respektere de rettigheder, som af en vandrende arbejdstager er erhvervet i Algeriet inden den 19. januar 1965 (sag 110/73), er det meningsløst at give udtrykket »erhvervede rettigheder« en anden betydning end den, der medfører, at de skal medregnes ved pensionsfastsættelsen. Hvis sagsøgeren over for franske institutioner gjorde krav på ydelser, som var støttet på allerede indtrådte forsikringsbegivenheder, skulle det alene undersøges, om der ikke forelå forældelse, hvilket ikke er påvist i det foreliggende tilfælde.

Vedrørende andet spørgsmål

Bundessozialgericht mener, at det i tilfælde af, at andet spørgsmål besvares benægtende, stadig er muligt at anerkende, at de i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder medregnes, med den begrundelse, at det i artikel 8 i forordning nr. 3 nævnte princip om ligebehandling forpligter Frankrig til at lade lov nr. 64-1330 af 26. december 1964 omfatte vandrende arbejdstagere fra andre medlemsstater. Den nævnte lov giver franske statsborgere, der er bosat i Frankrig, (med mulighed for udstrækning til udlændinge bosat i Frankrig) ret til hel og fuldstændig »anerkendelse« af deres i Algeriet inden den 30. juni 1962 tilbagelagte forsikringsperioder.

Hvis man anerkendte den af Bundessozialgericht antagne hypotese om, at medregningen forudsætter, at der findes en ret til en ydelse, nødes man til at bestride, at Frankrigs forpligtelser over for vandrende arbejdstagere, der har erhvervet rettigheder i Algeriet, gennem princippet om ligebehandling kan have større udstrækning end de forpligtelser, som følger direkte af bilag A til forordning nr. 3.

Såfremt det ansvar for overførsel af i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder, som Frankrig har påtaget sig over for egne statsborgere, strakte sig ud over den af bilag A til forordning nr. 3 følgende forpligtelse til at respektere rettigheder, som vandrende arbejdstagere fra andre medlemsstater har erhvervet, kan Frankrig ikke, alene i kraft af princippet om ligebehandling være forpligtet til også at påtage sig dette ansvar for overførsel over for vandrende arbejdstagere fra de øvrige medlemsstater.

Hvis man anerkendte Frankrigs ansvar med hensyn til de af sagsøgeren i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder, ville anvendelsen af artikel 8 i forordning nr. 3 støde mod en ny vanskelighed, idet den franske lov nr. 64-1330 er en endelig erstatningslov, som vedrører fortiden. At lade vandrende arbejdstagere være omfattet af denne lovs personkreds ville således være uden virkning for deres frihed til at bevæge sig inden for Fællesskabet.

Spørgsmålet skal endelig besvares absolut benægtende, såfremt Bundessozialgericht herigennem forsøger at få svar på, om det ved artikel 8 i forordning nr. 3 pålægges Forbundsrepublikken at beskytte sine statsborgere mod fortabelse af de i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder, ligesom Frankrig har gjort det for sine statsborgere ved hjælp af lov nr. 64-1330. Det i artikel 8 i forordning nr. 3 udtalte princip om ligebehandling kan ikke fortolkes således, at det pålægges andre medlemsstater at yde den samme højeste grad af beskyttelse, som en medlemsstat yder egne statsborgere.

Svaret på de af den forelæggende ret stillede spørgsmål kan sluttelig formuleres således:

»For så vidt som det er nødvendigt for at erhverve, opretholde eller generhverve en ret til ydelser, skal de i Algeriet inden den 1. august 1965 tilbagelagte forsikringsperioder medregnes ved fastsættelsen af de i Rådets forordning nr. 3, kapit-

lerne 2 og 3, nævnte pensioner, selv om forsikringsbegivenheden og indgivelsen af pensionsbegæringen er sket efter denne dato.«

b) Sagsøgtes indlæg

Sagsøgte bemærker, at en institution i en medlemsstat ikke er kompetent til selv at bestemme, om visse perioder ifølge en anden medlemsstats interne lovgivning udgør forsikringsperioder i denne. Dette følger både af Domstolens praksis, hvorefter forordningerne har ladet medlemsstaterne opretholde særlige ordninger, der skaber særlige krav mod forskellige forsikringsinstitutioner, og af forordning nr. 3 i sin helhed.

Da de i Algeriet tilbagelagte bidragsperioder hverken er tilbagelagt eller angivet eller medregnet som forsikringsperioder i henhold til tysk lov, kan en tysk institution ikke afgøre, om disse bidrag giver en pensionsret, dvs. retligt åbner mulighed for at modtage ydelser i tilfælde af den omfattede forsikringsbegivenheds indtræden, eller afgøre, om disse perioder kan medregnes som forsikringsperioder tilbagelagt i en af De europæiske Fællesskabers medlemsstater. Denne afgørelse tilkommer alene den franske kompetente forsikringsinstitution, eftersom Algeriet den gang var en del af Frankrig.

Mundtlige indlæg er afgivet i retsmødet den 14. maj 1975 af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Norbert Koch, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 10. juni 1975.

Præmisser

1 Bundessozialgericht har ved kendelse af 4. december 1974, indgået til justitskontoret den 22. januar 1975, anmodet Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse om to spørgsmål vedrørende fortolkningen af kapitlerne 2 og 3 samt artikel 8 i Rådets forordning nr. 3 om vandrende arbejdstageres sociale tryghed;

disse spørgsmål er stillet under en retssag, der vedrører en begæring om at medregne de af en tysk arbejdstager i Algeriet tilbagelagte forsikringsperioder i beregningen af hans pension for total uarbejdsdygtighed.

Vedrørende første spørgsmål

2 Første spørgsmål går ud på, om pensionstilgodehavender fra bidrag, som en tysker før den 19. januar 1975 i Algeriet har indbetalt til Caisse autonome de retraite et de prévoyance des mines d'Algérie, også skal medregnes ved pensionsfastsættelsen efter kapital 2 og 3 i EØF-forordning nr. 3 i de tilfælde, hvor forsikringsbegivenheden og pensionsbegæringen fra forsikringstageren, der nu bor i Forbundsrepublikken Tyskland, først ligger efter dette tidspunkt;

3 i de nævnte kapitler 2 og 3 gives der regler for fastsættelse af de ydelser, som en forsikret kan gøre krav på;

det bestemmes navnlig i artikel 27, at »har en forsikret successivt eller skiftevis været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater, skal der i henseende til erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser foretages sammenlægning af de af den pågældende efter hver enkelt medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikringsperioder og dermed ligestillede perioder i det omfang de ikke er sammenfaldende«; [1]

4 selv om Algeriet opnåede uafhængighed den 1. juli 1962, blev det ikke desto mindre stadig anset for hørende under anvendelsesområdet for forordning nr. 3, indtil forordning nr. 109/65 fra den 19. januar 1965 slettede henvisningen til Algeriet af bilagene til forordningerne nr. 3 og 4;

det bestemmes udtrykkeligt i artikel 16, stk. 2 i forordning nr. 109/65, at denne slettelse skete »uden fortabelse af erhvervede rettigheder«;

følgelig skal begrebet »erhvervede rettigheder« forstås således, at de i Algeriet inden den 19. januar 1969 tilbagelagte forsikringsperioder, for så vidt som erhvervelsen, bevarelsen eller generhvervelsen af retten til ydelserne kræver det, skal medregnes ved opgørelsen af de i kapitlerne 2 og 3 i forordning nr. 3 nævnte pensioner, selv om forsikringsbegivenhedens indtræden og pensionsbegæringen er senere end denne dato.

Vedrørende andet spørgsmål

5 Andet spørgsmål går ud på, om den ligestilling, som er foreskrevet i artikel 8 i EØF-forordning nr. 3 kræver, at den i en national lov i en medlemsstat fastsatte medregning og sammenlægning af krav og sociale ydelser for forsikringsperioder tilbagelagt i en del af denne stat, der i mellemtiden er blevet selvstændig, også gælder for alle de statsborgere i en anden medlemsstat i Fællesskabet, som er bosiddende i en af de andre medlemsstater;

6 efter det svar, der er givet på det første spørgsmål, er det andet blevet uden genstand.

1 — Det danske socialministeriums oversættelse af februar 1962.

Vedrørende sagsomkostningerne

7 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den i henhold til den af Bundessozialgericht den 4. december 1974 afsagte kendelse, for ret:

For så vidt som erhvervelsen, bevarelsen eller generhvervelsen af retten til ydelserne kræver det, skal de i Algeriet inden den 19. januar 1965 tilbagelagte forsikringsperioder medregnes ved opgørelsen af de i kapitlerne 2 og 3 i forordning nr. 3 nævnte pensioner, selv om forsikringsbegivenhedens indtræden og pensionsbegæringen er senere end denne dato.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. juni 1975.

A. Van Houtte — Justitssekretær

R. Lecourt — Præsident